

a felgyűlt víz föld-föld típusú rakétaként csapódott be a harminc méterre álló rododendronbokorba. *In the cold, cold Night*, énekelte Meg White.

Egy leharcolt autó gurult végig az utcán. Lassan elért a házunkhoz, és bekanyarodott a feljárón. A világoskék Lada Niva egy percig járó motorral parkolt a garázsunk előtt, majd leállt a motor. Az ajtó kinyílt, Csikk szállt ki belőle. Mindkét könyökével a kocsi tetejére támaszkodott, és nézte, hogyan locsolom a füvet.

– Ő – mondta, aztán sokáig nem szólt egy kukkot sem. – Az ilyesmi téged szórakoztat?

16

Egész idő alatt görcsösen arra vártam, hogy az apja vagy a bátyja, vagy bárki más szálljon ki Csikk után az autóból, de senki sem szállt ki. Mivel senki más nem ült a kocsiban. A koszos szélvédőn át erre nehezen lehetett rájönni.

– Úgy nézel ki, mint egy buzi, akinek éjjel teletojták a kertjét. Elvigyelek valahova, vagy szívesebben spriccelsz még egy kicsit? – Megvillantotta legszélesebb orosz mosolyát. – Szállj be, öreg!

Természetesen nem mozdultam. Tiszta örült azért nem vagyok. Csak odamentem, fél fenékkal beültem az anyósülésre, mert nem akartam olyan feltűnően ácsorogni a bejáratnál.

Belülről a Lada még lerobbantabbnak látszott. A kormány alatt kilógó kábelek, egy csavarhúzó bedugva a műszerfal alá.

– Tényleg tisztára begolyóztál?

– Csak kölcsön, nem lopott – közölte Csikk. – Majd visszaviszem. Sokszor csináltunk mi már ilyet.

– Ki az a mi?

– A bátyámmal. Ő találta. Ez a kasztni ott áll az utcán, és gyakorlatilag egy roncs. Kölcsön lehet venni. A tulaj észre sem veszi.

– És ez itt? – mutattam rá a kábelsalátára.

– Rendbe lehet hozni.

– Te tényleg megzavarodtál. És az ujjlenyomatok?

– Milyen ujjlenyomatok? Most egész idő alatt itt fogsz ülni, mint egy idióta? – Megrázta a karomat, amit görcsösen tartottam a mellem előtt. – Ne szarj be! Csak a tévéorozatokban vannak ujjlenyomatok. Itt mindent megfoghatsz. Mindent. Na, tegyük egy kört!

– De nem velem. – Ránéztem, aztán nem szóltam semmit. Ez tényleg megőrült!

– Nem te mondtad tegnap, hogy szeretnél valami élményt?

– Nem a börtönre gondoltam.

– Börtön? Még csak nem is vagy büntethető!

– Csinálj, amit akarsz! De nélkülem. – Őszintén szólva azt se tudtam, mi az, hogy büntethető. Vagyis nagyjából tudtam, ám nem pontosan.

– Ha nem vagy büntethető, azt jelenti: semmi bajod nem lehet. A te helyedben én már régen kiraboltam volna egy bankot, szokta mondani a bátyám. Te tizenöt vagy. A bátyám harminc. Oroszországban

még a szart is kivernék belőled, de itt! Plusz a tragacs tényleg senkit sem érdekel. Még a tulajt sem.

– No way.

– Csak egy menet. A háztömb körül.

– Nem.

Csikk kiengedte a keziféket, én meg, nem tudnám megmondani, miért, nem szálltam ki. Pedig egyébként inkább gyáva vagyok. Valószínűleg éppen ezért nem akartam most gyávának mutatkozni. Bal lábával rálépett az egyik pedálra, és a kocsi hangtalanul elkezdett gördülni ferdén hátrafelé. Csikk rátaposott a középső pedálra, mire a Lada megállt. Valamit matatott a drótsalátán, a motor beindult, én meg becsuktam a szemem. Mikor kinyitottam, a Ketschendorfer Wegen gördültünk lefelé, aztán jobbra be, a Rotraudstrasséra.

– Nem indexeltél – mondtam panaszosan, a károm még mindig a mellkasomhoz préselve. Majdnem meghaltam az izgalomtól. Aztán a biztonsági övet kerestem.

– Nem kell betojni. Úgy vezetek, mint egy világ-bajnok.

– Akkor indexelj is úgy, mint egy világ-bajnok.

– Még sose indexeltem.

– Megkérnélek, ha lehet.

– Minek? Az emberek látják, merre megyek. Itt meg amúgy sincs senki.

Tény, hogy az egész utca üres volt. És még egy percig üres is maradt. Majd Csikk kétszer bekanyarodott, és már ki is értünk az Ūrhajósok fasorába. Négysávos út. Itt már tényleg pánikba estem.

– Jól van, na. Most már tényleg fordulj vissza!

– Úgy vezetek, mint Mika Hakkinen.

– Ezt már említetted...

– Igaz vagy nem?

– Nem.

– De frankón. Nem vezetek jól?

– Állati jól – helyeseltem, és eszembe jutott, hogy ez anyám állandó válasza apám állandó kérdéseire, ezért még hozzátettem: – *Állati jól, drágám.*

– Ne szarj be!

Csikk nem úgy vezetett, mint egy világbajnok, de nem is katasztrofálisan. Nem sokkal jobban vagy rosszabbul, mint az apám. És tényleg visszakormányozta a kocsit a környékünkre.

– Képes lennél betartani legalább egyetlen közlekedési szabályt? Ez itt záróvonal!

– Buzi vagy?

– Mi?

– Azt kérdeztem, buzi vagy-e?

– Neked mindenki az?

– Mert azt mondtad, *drágám*.

– Hogy mi? Ja, ezt nevezik iróniának.

– Szóval akkor buzi vagy?

– Az irónia miatt?

– És mert nem érdekelnek a csajok. – Mélyen a szemembe nézett.

– Az utcát bámuld! – kiáltottam, és be kell valanom, pánikba estem. Csikk úgy vezetett, hogy oda se nézett. Ezt néha apám is megcsinálta, de ő az apám, és van jogosítványa.

– Az osztályban mindenki bele van zúgva Tatjanába. De totál.

– Kibe?

– Tatjanába. Tudod, jár az osztályba egy lány, akinek Tatjana a neve. Neked még nem tűnt fel? Tatjana Szupersztár. Te vagy az egyetlen, aki totál leszarod. Ráadásul te minden csajt leszarsz. Akkor hát, buzi vagy? Csak úgy kérdem.

Azt hittem, rögtön meghalok.

– Nincs ebben semmi rossz – magyarázta Csikk. – Van egy nagybátyám Moszkvában, aki egész nap egy hátul nyitott bőrgatyában rohangál. Amúgy tökre oké manus. A kormányszatnak dol-

gozik. És semmi kifogás ellene, hogy buzi. Szerintem tényleg nincs benne semmi rossz.

Téboly. Szerinte nincs benne semmi *rossz*, ha valaki buzi. Mondjuk, azt nem gondoltam, hogy Oroszországban hátul nyitott bőrnadrágban rohangálnak az emberek. De hogy Tatjana Cosicot levegőnek nézem, ez már kicsit erős vicc volt, vagy mégsem? Mert természetesen tényleg levegőnek néztem Tatjanát. Mi mást tehettem volna? Egy abszolút semminek, egy két lábon járó altatónak alighanem ez volt az egyetlen lehetősége, hogy ne tegye nevetségessé magát.

– Totál idióta vagy – jegyeztem meg.

– Tiszta sor. A lényeg, hogy ne bukj rá a seggemre.

– Hagyd abba, ez undorító!

– A nagybátyám...

– Szarok a nagybátyádra! Nem vagyok buzi, öreg! Nem tűnt fel neked, hogy egyfolytában milyen szar kedvem van?

– Mert nem indexeltem?

– Nem! Hanem mert nem vagyok buzi, te csöves!

Csikk értetlenül bámult. Hallgattam. Nem akartam megmagyarázni. Még csak azt sem akartam megmondani, mi az, ami csak úgy kicsúszott a számon. Még senkivel sem beszéltem ilyen dolgokról, és nem most akartam elkezdni.

– Nem értem. Értene kellene? – kérdezte Csikk.

– Nem vagy buzi, mert szarsz rá, vagy valami ilyesmi. Vagy nem?

Sértetten bámultam ki az ablakon. Azért az jó volt, hogy már nem érdekelt, amikor megálltunk a pirosnál, és két nyugdíjas nő megbámult minket a szélvédőn át, és az sem érdekelt, ha a következő pillanatban elkap a rendőrség. Sőt egyenesen arra vágytam, hogy elkapjanak. Akkor legalább vége lenne az egésznek.

– Szóval szar a kedved? Miért?

– Mert ma van *a napja*, öreg.

– Kinek a napja?

– A buli napja, te marha. Tatjana születésnapja.

– Ne mesélj baromságokat, csupán mert szexuálisan közömbös vagy. Tegnap még el se akartál menni.

– De mennyire, hogy akartam.

– Hidd el, szerintem nincs benne semmi rossz – folytatta Csikk, és a térdemre tette a kezét. – Engem abszolúte nem izgatnak a te szexuális problémáid, és nem is mondom el senkinek, erre megesküszöm.

– Be tudom bizonyítani. Bebizonyítsam?

– Bebizonyítod, hogy nem vagy buzi? Húha – viagyorgott, és úgy csapkodott a kezével, mintha láthatatlan legyeket kergetne el.

Már a Springpfuhl megállónál jártunk. Csikk most nem a házunk előtt parkolt le, hanem egy mellékutcában, egy zsákutcában, ahol senki sem látta, amikor kiszálltunk, és amikor már fent voltunk nálam, a szobámban, és Csikk még mindig úgy bámult, mintha valami ki tudja mit fedezett volna fel bennem, azt mondtam: – Ne engem okolj azért, amit most látni fogsz. És ne röhögj ki! Ha kirö...

– Nem röhögök.

– Tatjana imádja Beyoncé-t, tudtad?

– Persze. Ha meghív, loptam volna neki egy Beyoncé-CD-t.

– Aha. Hát szóval, ez az.

Kivettem a rajzot a fiókból. Csikk elvette, maga elé tartotta, bámulta. De eleinte nem is annyira a rajzra figyelt, mint a hátoldalára, ahol celluxszal olyan tökéletesen megragasztottam a szakadást, hogy előlről alig látszott. Alaposan szemügyre vette a szakadást, aztán a rajzot, végül megszólalt: – Hát neked aztán vannak érzelmeid!

Komolyan mondta, minden szarozás nélkül. Én meg nagyon is értékeltem a választát. Ez volt az első alkalom, amikor azt gondoltam: ez a srác tényleg nem is olyan hülye. Mert Csikk meglátta a szakadást, és azonnal fogta, mi az ábra. Nem sok embert

ismerek, aki ilyen gyorsan rájött volna. Csikk nagyon komolyan nézett, és ez tetszett nekem. Mert Csikk olyan volt, aki nagyon nevetséges is tudott lenni. De ha úgy adódott, egyáltalán nem nevetséges vagy vicces, sőt nagyon is komoly.

– Mennyi idő kellett ehhez? Három hónap? Úgy néz ki, mint egy fénykép. Most mit csinálsz vele?

– Semmit.

– De kéne csinálni vele valamit.

– Ugyan mit? Menjek oda Tatjanához, és mondjam neki, szíóka, van itt egy kis ajándék a születésnapodra... mert amúgy cseppet sem zavar, hogy nem hívtál meg, miközben meghívtad az összes bÉna seggfejt, tényleg semmi gond. Csak úgy beugrottam, és már mennem is kell, légy boldog ezzel a rajzzal, amivel három hónapig koptattam a seggemet. Ezt kéne tennem?

Csikk megvakarta a nyakát. Lerakta a rajzot az íróasztalra, fejcsóválva nézegette egy darabig, majd rám nézett, és kijelentette: – Igen. Pontosan ezt fogjuk tenni.